

fige, fatter, og som, hvis det ikke fattes umiddelbart, nu har faaet en saadan historisk Betjæning, at man ikke behøver at forklare Nogen, hvad der forstaaes derved, hvorimod „Valg- og Hjælpenigheder“ er et saadant nyt Udtryk, der, som jeg troer at have paavist, ikke svarer til Begrebet, der først skal have sin Forklaring, og som først skal faae sin Historie, inden det vinder Indgang i Folket. Jeg vil altsaa tillade mig at foreslaae, at Lovens Titel forandres til „Lov om Frimenigheder“, og dette kunde maaskee være en af de Indrømmelser, som den høitærede Minister, ifølge hvad jeg nys tillod mig at oplæse af Motiverne, allerede har sagt os, at han ikke er aldeles ude af Stand til at gaae ind paa.

Vender jeg mig nu fra Titlen til selve Loven, er der kun to Punkter, ved hvilke jeg skal tillade mig ganske kort at dvæle. Det ene Punkt findes i første Stykke af § 1, hvor det hedder, at de 20 Familiefædre eller Enker med Huusstand ikke maae boe i længere Afstand fra den Kirkebygning, som de opføre, end 1 Mil, men denne ene Mil forekommer mig at være en temmelig snever Grænse. See vi hen til de nuværende Kirkeforhold, ville vi mange Steder finde Familiefædre og Enker med Huusstand, der have langt over en Mil til Kirken, men det forekommer mig, at vi ikke skulle forlange Mere af disse nye Menigheder, end hvad der finder Sted ved de allerede bestaaende, og altsaa bør Veilængden være ikke lidt over een Mil. Dertil kommer, at det i tyndt befolkede Egne, navnlig i store Strækninger af Jylland, maaskee ikke vil være saa ganske nemt eller — jeg forlanger ikke, at det skal være nemt — maaskee temmelig vanskeligt i en Befolkning at finde 20 Familiefædre, der baade ville samle sig om en saadan ny Præst og have Raad til de Udgifter, som her forlanges af dem, ikke at tale om, at det bliver endnu besværligere, hvis vi tænke os, at en saadan Frimenighed vil danne sig paa en eller anden Ufart, hvor der kun haves Dpland paa den ene Side. Jeg tænker ikke her nærmest paa Stagen eller saadanne Localiteter, men vi have mange andre Steder, hvor Frimenigheder, som maatte ville danne sig, kun ville have Dpland paa den ene Side, og hvor altsaa Indsnevringen til een Mil vil være en

temmelig bethdelig Indskrænkning. Jeg for mit Vedkommende vilbe, naar man — jeg gjentager det — seer hen til, at der i de bestaaende Sognemenigheder er Flere, der have langt over en Mil til Kirken, ønske, at Fordringen om een Mil maatte blive ændret, idetmindste til 2 Mil, og jeg skal tillade mig at haabe, at dette ogsaa maatte være en af de Indrømmelser, som den høitærede Kirkeminister kan gaae ind paa. — Dernæst staaer der i § 2 om de paa denne Maade dannede Menigheder, at de skulle være undergivne de gjældende Love og Forrifter, forsaavidt ikke Kirke- og Underviisningsministeren efter Andragende derom maatte tilstaae dem en eller anden Væmpelse, og hvis de gaae udenfor disse bestaaende Forrifter, kunne de efter Indstilling fra Kirke- og Underviisningsministeren berøves den Stadfæstelse, de allerede have faaet, hvorefter de ville blive at betragte „som staaende udenfor Folketirken.“ Jeg skjønner ikke rettere end, at man paa denne Maade kunde faae en saadan Frimenighed til at søge om Godkjendelse og dernæst, efterat den havde modtaget denne, paa lovformelig Maade udstøde den af Folketirken, Noget, der for Dieblirket, og saa længe en Lov som denne ikke eksisterer, ikke kan finde Sted. Jeg vil tillade mig at henvise til Frimenigheden i Nyhlinge, som saa tidt er kommen under Omtale, naar Lovforslag som dette have foreligget. Dersom den, efterat denne Lov var vedtagen, søgte om Godkjendelse, antager jeg, at den vilde blive godkendt, men jeg antager rigtig nok tillige, at den, saalænge denne Bestemmelse staaer, hverken kan eller vil søge om Godkjendelse, thi, naar den da i mindste Maade fjernede sig fra de bestaaende Forrifter, kunde den udstødes af Folketirken. Jeg er overbevist om, at den nuværende Kirkeminister ikke vilde gjøre det, men vi vide Alle, at en Ministers Liv ikke er til at stole paa, og hvad han ikke vil gjøre, kunde hans Eftermand gjøre. Menigheden var da udstødt af Folketirken, saaledes at det med Sandhed kunde siges om den, hvad efter min Opfattelse Ingen nu kan sige, at den stod udenfor Folketirken. Den er ikke hidtil traadt ud af Folketirken; den har paa mangfoldige Maader godtgjort, at den ønsker at blive i Folketirken, og jeg skjønner ikke